

دعای ۷- در تمجید خداوند عزوجل

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي تَجَلَّى لِلْقُلُوبِ بِالْعَظَمَةِ،

سپاس خداوندی را که با عظمت، بردلها تجلی کرد،

وَاحْتَجَبَ عَنِ الْأَبْصَارِ بِالْعِزَّةِ،

و با عزت از دیدگان پنهان گشت،

وَاقْتَدَرَ عَلَى الْأَشْيَاءِ بِالْقُدْرَةِ،

و با قدرت بر همه چیز توانا گردید.

فَلَا الْأَبْصَارُ تَثْبُتُ لِرُؤْيَيْهِ،

که نه دیده‌ها توان دیدارش را دارند،

وَلَا الْأَوْهَامُ تَبْلُغُ كُنْهَ عَظَمَتِهِ.

و نه تصورات و اوهام به کنه عظمتش راه می‌یابند.

تَجَبَّرَ بِالْعَظَمَةِ وَالْكِبْرِيَاءِ،

با عظمت و بزرگی، جبروت و شکوه خود را نمایان ساخت

وَتَعَطَّفَ بِالْعِزِّ وَالْبِرِّ وَالْجَلَالِ،

و با عزت و نیکی و شکوه، مهرورزی نمود

وَتَقَدَّسَ بِالْحُسْنِ وَالْجَمَالِ،

و با زیبایی و جمال، پاک و منزه گشت

وَتَمَجَّدَ بِالْفَخْرِ وَالْبَهَاءِ،

و با فخر و نیکویی، بزرگی و شکوه یافت

وَتَهَلَّلَ بِالْمَجْدِ وَالْآلَاءِ،

و با بزرگواری و نعمت‌ها، درخشید

وَأَسْتَخْلَصَ بِالنُّورِ وَالضِّيَاءِ.

و با نور و روشنائی، برگزید و خالص نمود

خَالِقٌ لَا نَظِيرَ لَهُ، وَأَحَدٌ لَا نِدَّ لَهُ، وَوَاحِدٌ لَا ضِدَّ لَهُ،

آفریننده‌ای که همتایی ندارد، یگانه‌ای که مانندی برایش نیست، یکتایی که ضدی ندارد،

وَصَمَدٌ لَا كُفُولَ لَهُ، وَإِلَهُ لَا ثَانِي مَعَهُ،

بی‌نیازی که هم‌رثائی ندارد، محبوبی که دومی همراهش نیست،

وَفَاطِرُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَرَازِقٌ لَا مُعِينَ لَهُ.

نوپدیدآورنده‌ای که شریکی ندارد، روزی دهنده‌ای که یاری ندارد.

وَالْأَوَّلُ بِلَا زَوَالٍ، وَالْدَّائِمُ بِلَا فَنَاءٍ، وَالْقَائِمُ بِلَا عَنَاءٍ،

آغاز بی‌انتهای، و همیشگی فنا ناپذیر، و برپادارنده امور بدون زحمت و رنج،

وَالْمُؤْمِنُ بِلَا نِهَآيَةٍ وَالْمُبْدِيُّ بِلَا أَمَدٍ، وَالصَّانِعُ بِلَا أَحَدٍ،

وایمنی بخش بی‌نهایت، و آغازگر بی حد و مرز، و سازنده بی‌همراه،

وَالرَّبُّ بِلَا شَرِيكَ، وَالْفَاطِرُ بِلَا كُفْلَةٍ، وَالْفَعَّالُ بِلَا عَجْزٍ.

وپروردگار بی‌شریک، و نوآفرینشگر بدون سختی، و انجام دهنده بدون ناتوانی.

لَيْسَ لَهُ حَدٌّ فِي مَكَانٍ، وَلَا غَايَةٌ فِي زَمَانٍ.

او در هیچ مکانی محدود نمی‌شود و زمان، برای او پایان ندارد

لَمْ يَزَلْ وَلَا يَزُولُ وَلَنْ يَزَالَ كَذَلِكَ أَبَدًا،

همیشه بوده و نابود نمی شود و خواهد بود و تا ابد همین گونه می ماند.

هُوَ إِلَٰهُ الْحَيِّ الْقَيُّومُ، الدَّائِمُ الْقَدِيمُ الْقَادِرُ الْحَكِيمُ.

اوست خدای زنده پاینده، همیشه ماندگار و توانا و فرزانه

إِلَٰهِي عَبْدُكَ بِفِنَائِكَ، سَائِلُكَ بِفِنَائِكَ، فَقِيرُكَ
بِفِنَائِكَ «ثَلَاثًا»،

محبوب من! بنده کوچک تو در آستان توست، خواهنده از تو در آستان توست، نیازمند تو در آستان توست. (سه بار)

إِلَٰهِي لَكَ يَرْهَبُ الْمُتَرْهَبُونَ، وَإِلَيْكَ أَخْلَصَ
الْمُبْتَهِلُونَ،^۲ رَهْبَةً لَكَ، وَرَجَاءً لِعَفْوِكَ.

محبوب من، بیمناکان تنها از تو هراس دارند و زاری کنندگان خالصانه تنها روی به سوی تو می آورند؛ به سبب ترس از تو و امیدواری به بخشش تو.

يَا إِلَهَ الْحَقِّ ارْحَمْ دُعَاءَ الْمُسْتَصْرِخِينَ، وَاعْفُ عَن
جَرَائِمِ الْعَافِلِينَ،

ای محبوب حقیقی! به دعای فریادکنندگان رحم کن، و از گناهان بی خبران درگذر،

وَزِدْ فِي إِحْسَانِ الْمُنِيبِينَ يَوْمَ الْوُفُودِ عَلَيْكَ يَا
كَرِيمُ.

و به نیکوکاری توبه‌کنندگان در روزی که به پیشگاهت
می‌آیند، بیفزای ای بخشنده!

۱. تَجَلَّلَ

۲. الْمُسْتَهْلُونَ